

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kom, lad os synge Vorherre en Sang

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kom, lad os synge Vorherre en Sang", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid69041/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Dog Kæmperne dirred og bæved,
Da vendtes Vogne, da vakdes Gny,
Da kiendtes *Herren*, da skreges: flye!
Da lukde brat sig for *Moses Stav*
 Det røde Hav.

4 Da tabde sig Hyl i Bølge-Brag,
Det gik med Hærskarer tilgrunde;
Da hilste med Sang den unge Dag
Tihundredetusinde Munde;
Og aldrig glemmes det Morgengry,
Da Folkesangen lød høit i Sky
Til Himmel-Kongen, den Helt saa prud,
 Den Guders Gud.

5 Fra Kammer og Kor i Lys og Løn,
Det høres nu klart udsjunget,
At *Christus* er Guds og *David's Søn*,
Af *Abrahams Sæd* udsprunget,
Hans Folk det var, som ved *Moses Stav*
Gik tørsko't over det røde Hav,
Hans Fædre var det, som sang i Kor:
 Vor Gud er stor!

No. 28.

1 Kom, lad os synge Vorherre en Sang!
I sin Glands er Han kommet tilsyne:
Rytteren kiæk sig paa Vrinskeren svang,
Lod i Støvet dog brat sig nedlyne.

2 Gud er vor Styrke og Gud er vort Skjold,
Vore Fædre Ham havde for Øie,

Frelste med Vælde af Fiendernes Vold,
Deres Sønner med Fryd Ham ophøie.

3 Kæmper Han knuste med Ord af sin Mund,
Jehovah er et Navn uden Mage,
Pharaos Vogne Han bored i Grund,
Og hans Bærsærker gjorde Han spage!

4 De fik et Bad i den høirøde Sø,
Som for Konger det aldrig var lavet,
Mindes det skal, indtil Skjalde uddøe,
At som Steen de neddukked i Havet.

5 Herre! Din Høire kan Ingen modstaae,
Hvem Den saarer kan Ingen helbrede,
Fienderne dine fortæres som Straa,
Thi en Ild er Din inysende Vrede.

6 Havet i Harme du aandede paa,
Saa det sprængdes i Kongeveis-Dalen,
Bølger paa Bølger optaarnede laae,
Alt som Dynger af Slagne paa Valen.

7 Haderen sagde: nu falder mit Rov,
Sønderknuse dem skal mine Arme,
Ras kun, mit Sværd! jeg dig giver Forlovt
Styr i Mag dig paa Moses, min Harme!

8 Herre! Du aanded kun let over Sky,
Men i Storm gik dit Bud over Bølge,
Brattere synker i Vandet ei Bly,
End med Kongen hans braskende Følge.

9 Hvem er din Lige, Du Gudernes Gud!
Alle Helgenes Hær Dig tilbeder,

Himlen og Jorden adlyde dit Bud,
Underværker din Ære udbreder.

10 Hvo som Dig finder, Dig følger og helst,
Thi hos Dig er den Bængeste rolig,
Trofast Du fører det Folk Du har frelst,
Saa de naae til Din hellige Bolig.

11 Hedninger hørde dit Rygte med Gru,
Paa Philister kom Veerne bittre,
Edom og Moab sig ruste vel nu,
Under Brynje dog Hjerterne sittre.

12 Slaa Du dem alle med Rædsel og Frygt,
Lad dem føle Din Kraft og forstenes!
For deres Aasyn da vandre vi trygt,
Giennemgangen os ikke formenes.

13 I det forjættede Land før os ind
Med en Glands, som fordunkler al Glimmer!
Plant vore Stammer paa Himmelhjergs Tind!
Reis Din Throne iblandt dem for inmer!

14 Da skal det mindes: hvor Pharaos sank,
Hest og Vogn blev i Dybet begravet,
Israel vandred som Skystøtten rank,
Han gik tørsko't paa Bunden af Havet!

No. 29.

Lovgivningen paa Sinai.

Egen Melodi af J. P. E. Hartmann.

1 *Jehovah* nedfoer fra det Høie
Og talde fra *Sinai's* Top,